

PASTIR

4. vazmena nedjelja, B

Daleko smo mi od tih vremena. Kad mi treba automobil, okrenem ključ, vozim, nakon toga ga ostavim pred kućom ili u garažu i bavim se nečim drugim. Možda ga ne vozim nekoliko dana. Slično je tako s računalom, televizorom, sa svim kućanskim aparatima. Kad ih čovjek treba, onda ih uključi, upotrijebi, da bi ih onda ostavio. Posve je drugačije kad čovjek ima domaće životinje, pogotovo u ona vremena kad i nije bilo čuda naše tehnike. I danas ako čovjek ima domaće životinje, onda ih mora svakodnevno timariti. I vola i magarca i ovcu, pa čak psa ili mačku.

U Isusovo vrijeme pastiri su se posvema posvećivali svojim stadima. Kako nikad nije bilo dovoljno paše uz sela, bilo je potrebno da pastiri putuje sa svojim stadom. Boravili bi s njim tjednima i mjesecima po dalekim pašnjacima, noćivali pod šatorom. Brinuli se za svoje ovce tražeći im ispašu, davali im soli, liječili iznemogle i hrome, pazili da na putovanju svaka ovca može hvatati korak. Pastir je sve svoje ovce poznavao po imenu. Možda nam najbolju sliku o tome može dati priča koju je prorok Natan ispričao Davidu: „*A siromah nemaše ništa osim jedne jedine ovčice koju bijaše kupio. Hranio ju je, i ona je rasla kraj njega i s njegovom djecom; jela je od njegova zalogaja, pila iz njegove čaše; spavala je na njegovu krilu: bila mu je kao kći*“ (2 Sam 12,3). Može se slobodno kazati da je u to vrijeme život pastira bio tijesno vezan uz njegovo stado. Valjalo ga je braniti od divljih zvijeri, koji put i od razbojnika. Takvog pastira Isus ima pred očima kada u današnjem evanđelju sebe uspoređuje s pastirom.

„*Ja sam pastir dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce.*“ Rekao bih da je potrebno da si kršćanin uvijek iznova posvješćuje tu čudesnu, tu divnu stvarnost. Isus je naš pastir. Dobri pastir koji je dao život za nas jednom zauvijek, ali koji se neprestano daje za svakog pojedinog od nas. Daje nam se u svojoj riječi, daje nam se u svojim sakramentima. Štoviše, učinio nas je udovima svoga tijela, njegov je Duh u nama, u njegovoj Crkvi.

„*Ja sam pastir dobri i poznajem svoje i mene poznaju moje.*“ I ta nam slika može biti neobična. Pastir doista poznaje svoje ovce i čudesno je kako naziva svaku njezinim imenom. Upravo je tako i u Isusa. Isus poznaje svakoga od nas i za svakoga pojedinoga od nas daje svoj život. iako se kaže da smo mi Božji narod, ipak valja imati na umu da je spasenje uvijek osobno i da mi zapravo uspostavljamo osobni odnos s Bogom i Spasiteljem našim Isusom Kristom.

„*Imam i drugih ovaca, koje nisu iz ovog ovčinjaka. I njih treba da dovedem i glas će moj čuti i bit će jedno stado, jedan pastir.*“ Isus se ne odriče ni jednoga od nas. Koliko god mi odlutali i htjeli se njega odreći, on nas uvijek smatra svojim. Kao ono pastir koji ostavlja devedeset i devet ovaca da bi pronašao onu stotu, zalutalu. Isus uvijek nas traži i prikuplja, makar mi mislili da se za neke ljude ne vrijedi truditi. Za Isusa radost nije potpuna, ako svi u njoj ne sudjeluju. On daje život za sve svoje ovce.

Doista je potrebno da dublje shvaćamo i razumijevamo čudesnu spasenjsku stvarnost, kako nas to potiče zborna molitva druge vazmene nedjelje (preuzeta iz drevnog Gotskog misala): *Umnoži u nama milost, da sve dublje shvaćamo što je krst koji nas je oprao; što je duh koji nas je nanovo rodio; što je krv koja nas je otkupila.*